

Konsiderațiile precedente s'aș desolvat prin D. Liebig, mi s'aș întins de acest învățat chimist la un mare număr de acizi organici.

Măi timp se privește o sare nestră formată de un echivalent de acid și de un echivalent de bază.

Regula aceasta nu este aplicabilă la toate sărurile, pentru că un fosfată nestră cuprinde 3 echivalenți de bază, și un pyrophosfată 2 echivalenți. Este de trebură să despărți acizi în acizi monobazici ce iaș numai 1 echivalent de bază spre a forma sărurile nestre; în acizi bibazici, ce se zănesc la 2 echivalenți de bază spre a constitui săruri nestre, și în acizi tribazici, ce iaș 3 echivalenți de bază.

Întemeindă-se ține-va pe aceste considerații, se recunoaște că acidul metaphosphorică este un acidă monobasică, acidul pyrophosphorică este bibasică, acidul phosphorică este tribasică.

Acum este lesne a se explica modifițațiile ce eprouă prin căldură acidul phosphorică și phosphati.

În adevar, acidul phosphorică, ce nu precipită albumina, are pentru compoziție $\text{PhO}^5, 3\text{HO}$; când se calcină, atârchi perde 2 echivalenți de apă și se transformă în PhO^5, HO (acidă metaphosphorică), care este un acid nou ce are proprietatea de a precipita albumina. Acest din urmă acid scindă-se puțin câte puțin în apă în acidă phosphorică $\text{PhO}^5, 3\text{HO}$, se ținepe că încetează, după cât-va timp, de a mai înciera albumina.

Asemenea se ținepe scindările la care se zăpăne phosphatul de sodă când se calcină: în adevar, phosphatul de sodă, ce precipită azotatul de argintă în galben, are pentru formă, după ce s'a zăcat, $(\text{NaO})^2, \text{PhO}^5, \text{HO}$: în această sare, echivalentă de apă HO, poate fi asimilată la un al treilea echivalent de bază NaO. Reacția sa asupra azotatului de argintă se exprimă prin formă zărmătoare: